

Foto: Nils-Erik Bjørholt Tekst: Velaug Bjørholt

17-04-2019 09:00 CEST

Familie-fyrferie

Dette er historien om en sommerdrøm av en fyrferie ytterst i havgapet på trøndelagskysten. Og om den underlige følelsen av frykten for sult, som brått forstyrret idyllen.

– Jeg har fått fisk! En hysterisk barnestemme skjærer igjennom stillheten ute på den lille øya. Jeg ligger og dormer i solen denne deilige sommerdagen, og har nesten sovnet. Jeg har ikke den minste lyst til å bli forstyrret. En ny barnestemme hyler skingrende.

– Jeg har også fått fisk! Hjelp! Det må være en hval!

Foto: Nils-Erik Bjørholt

Det er bare å løpe til unnsetning, når også et tredje barn roper at det er fisk på kroken. Det er tydelig at en stim med sei har svømt inn i sundet, og nå er det fullt kaos av ivrige barn på brygga, som roter seg inn i hverandres fiskesnører. Heldigvis er vi mange foreldre til å vikle barn og fiskesnører fra hverandre og berge fangsten i havn. Våre søte små har ikke engang tid til å beundre fangsten, for fiskefeberen brenner i kroppen og det eneste som gjelder er å få den kroken uti vannet igjen raskest mulig. Vi voksne banner litt inni oss over at vi ikke tok med flere fiskestenger. Vi får jo også lyst til å fiske når det koker i sundet!

Foto: Nils-Erik Bjørholt

En liten halvtime varer galskapen. Så senker roen seg igjen over holmene. Fornøyde kan vi konstatere at kveldens middag er i boks. Det var høyst påkrevet, men det skal vi komme tilbake til.

I HAVGAPET

Utenfor trøndelagskysten ligger den store øya Hitra. Enda litt lengre ut ligger den vakre øya Frøya. En båttur derfra ligger det lille øysamfunnet Mausund, og enda en båttur lengre ut i havgapet – på den ”yderste nøgne ø” – ja, der ligger Vingleia fyr. Navnet betyr trolig «leia som er utsatt for vind». Her ute har fyrfamiliene bodd, i storm og stille, fra 1921 til fyret ble automatisert i 1985. Som så mange andre fyr langs vår karrige, langstrakte kyst, kan også Vingleia leies for overnatting i sommermånedene.

FERIESTYR

Vi var tre familier som tilbrakte en sommerferieuke på trøndelagskysten og leide oss inn på Vingleia fyr for ett døgn. Vi ble fraktet ut på morgenen i strålende sommervær. Det er ingen selvfølge i denne delen av Norge. Her skifter været raskt, så både shorts og ull-stilongs var pakket med. Ja, vi hadde faktisk hatt et så stort fokus på å ikke fryse, at vi hadde glemt at det også kunne være greit å ha med nok mat. Med seks voksne og sju barn i alderen 5–11 år, samt to bikkjer, hadde vi nærmest trengt en liten ferge til alt pikk-pakket. Men utrolig nok fikk vi plass i båten som utleier hadde ordnet for oss. Da alle barna, med sine store, klumpete redningsvester, hadde trengt seg frem til en sitteplass inni kahytten, kunne vi foreldre puste lettet ut over at ingen hadde falt over bord og slenge oss ned på nærmeste sekk på dekk. Langt der ute kunne vi skimte det hvite fyret, som en kontrast til det massive,

blå havet og den klare, blå himmelen.

Foto: Nils-Erik Bjørholt

ELLEVILLE TILSTANDER

Vel fremme løp alle barna henrykte opp mot fyret med nøkkelen til døren, mens vi voksne lempet i land all bagasjen. Det var en litt teatralisk følelse å stå igjen på en øde øy og vinke farvel til skipperen. Men vi kom raskt tilbake til virkeligheten da vi så at barna hadde kommet seg opp i fyrtårnet og hang jublende ut over rekkverket, 10 meter over bakken. Så da ble det vår tur til å få fart på beina og løpe mot fyret, mens vi brølte at de skulle komme seg ned.

Etter et felles familieråd, der vi eldste var veldig enige om at de yngste skulle ha på seg flytevest, og at det ikke var lov til å klatre opp trappene til fyrtårnet uten følge av en voksen, senket ferieroen seg over øya igjen. For hvor deilig er det ikke å være forelder når barna er ”inngjerdet” på en liten øy uten trafikk? Og hvor befriende er det ikke som barn å gå bak skjulet og kaste fra seg den forhatte redningsvesten, og gå på oppdagelsesferd på sin egen lille øy?

MATKRISE

Med barna løpende glade rundt på øya, sank vi voksne ned på terrassen i solsteken. For en dag og for et sted! Det var ikke ett vindpust, og stillheten ble kun avbrutt av barnelatter i det fjerne. God-boken ble funnet frem og hjertepumpa stilte seg inn på feriemodus. Etter en stund hørtes gitarklimpring og sang ved den store vanntanken på nedsiden av fyret. Gode, gamle slagere fylte luften, da to av fedrene mimret tilbake til sine glansdager som artister.

Foto: Nils-Erik Bjørholt

Barna løp innom nå og da. De ville ha mat og drikke, men til vår forbauselse fikset de dette selv. Så vi voksne sløvet videre i solen på vår drømme-øy. Ut på ettermiddagen gikk vi inn for å lage lunsj, og oppdaget at englebarna i løpet av dagen hadde transformert seg til sultne hyener. Det lå noen skalker av brød igjen, som måtte holde både til voksenlunsj, felles kveldsmat og frokost dagen etter! Vi hadde heller ikke tatt med middagsmat til oss voksne, for vi skulle jo fiske vår egen middag, må vite. Først flirte vi, for vi hadde tross alt med både kjeks, knekkebrød og riskaker. Men så oppdaget vi at hyenene

har fortært disse også! Først da gikk det opp for oss hvor utrolig dårlige vi hadde vært til å planlegge, og hvor bortskjemt man blir av en hverdag med fem minutter til butikken. Vi hadde med for lite mat! For en underlig følelse.

SKITT FISKE

Saken var klar! Vi måtte ha seriøs matauke! I samlet flokk gikk vi ned til brygga for å høste av havets frukter. Barna ville også være med, og vi jobbet hardt for å lure en fisk eller to på kroken. Det var ikke ett napp! Men vi kunne bare ikke gi oss. Tiden gikk, og noen av oss voksne falt slapt tilbake på det varme svaberget og halvsov, mens barna stod på videre. Solgangsbrisen kom etter hvert forsiktig sigende over det stille havet, og da bestemte altså en seistim seg for å svømme inn i sundet ved Vingleia fyr.

Foto: Nils-Erik Bjørholt

FYR-LYKKE

Det er kanskje unødvendig å fortelle at vi den kvelden hadde det beste fiskemåltidet vi noen gang hadde smakt. Det kan hende det hadde å gjøre med at vi voksne var uvanlig sultne, men til og med barna droppet pølser til fordel for fisk. Etter middagen måtte vi ut igjen, for solen hadde ennå ikke gått ned. Da hadde nordvesten satt inn, og vi søkte tilflukt i båtnaustet. I le for vinden, og med de doble dørene på vid gap, lot vi oss fortrylle av en magisk solnedgang. Både store og små falt til ro og nøt det spesielle øyeblikket, før vi tuslet opp til fyret for å legge barna.

Hele fyret var blitt litt skummelt i skumringen. Og når vinden ulte, knirket og knaket det godt i det gamle huset. Vannklosettet stod i et uthus, og små grupper av barn og voksne løp mellom husene for en kveldstur på do. Våre håpefulle fikk dele soverom, og falt fort til ro etter den innholdsrike dagen. Vi hørte fornøye, små stemmer skryte høylytt rett før de sovnet.

– Uten oss hadde vi sultet i dag! Vi reddet oss!

Foto: Nils-Erik Bjørholt

KVELDSRO

Tilfredse foreldre slang seg ned i sofaen etter at barna hadde sovnet. Da vinden tiltok i styrke, fikk vi samme følelse av innekos som man får under en stormfull, mørk høstkveld. Det var tid for gode samtaler og god vin. På natten

en gang snek seks voksne seg forbi soverommet med snorkende barn, opp bratte trapper til fyrtårnet. Vinden hadde løyet noe og månelystet lyste opp havet. Stjernehimmelen virket så uendelig stor, og vi følte oss nesten alene på jordkloden.

Foto: Nils-Erik Bjørholt

Det er bra barn sover tungt, for gitarene var med opp i fyrtårnet også. Vi fikk en nattekonsert vi sent vil glemme.

NATURRESERVAT

Å stå på kjøkkenet på Vingleia fyr og lage frokost, var en harmonisk opplevelse. Ut av kjøkkenvinduet så man storhavet velte inn over skjærene. Det myldret av måker, skarv og ærfugl. På ett av skjærene lå to seler og koste seg i solen. Det var nesten så vi glemte at vi bare hadde tre brødsalker igjen til å mette tre familier. Heldigvis hadde vi godt med pålegg, så vi voksne fikk også stilt den verste sulten etter at hyenene hadde forsynt seg.

Foto: Nils-Erik Bjørholt

Etter frokost gikk alle en tur rundt den lille øya. Vingleia fyr er en del av Froan naturreservat, og har et rikt dyreliv. Turen fikk en brå stopp da en ærfugl fløy opp rett foran oss. Vi hadde nesten tråkket på et rede. Redet var vanskelig å se, selv om det lå rett foran bena på oss. Ærfugl-mammaen hadde laget et perfekt skjermet rede av tang og gress. To grønne egg lå igjen i redet, og grådige måker hadde allerede oppdaget at ærfugl-mor hadde forlatt eggene. Vi fortet oss vekk, og så at ærfuglen heldigvis beveget seg forsiktig tilbake, mens måkene skrek krakilsk over tapet av et gourmet-måltid.

TILBAKE TIL CIVILISASJONEN

Oppskjørtet over nesten å ha forårsaket en ærfugl-massakre, vendte vi tilbake til fyret. Der så vi at skipperen var i ferd med å klappe til kai, og motvillig måtte vi innse at vårt døgn i eventyrland var over for denne gang. For selv om vi så frem til å ha en matbutikk i nærheten igjen, var det trist å ta farvel med fyret på den lille øya. Alle satt tause i båten, mens vi så fyrstasjonen bli mindre og mindre i horisonten.

Foto: Nils-Erik Bjørholt

Samme kveld satt vi på en hyggelig fiskerestaurant på fastlandet og snakket i munnen på hverandre om opplevelsene på fyret. Maten var nydelig, men alle var enige om at den ikke slo smaken av selv fisket sei på Vingleia fyr.

FAKTA: Vingleia fyr

Breddegrad 63°54'59"N, Lengdegrad 8°40'27"Ø.

Vingleia fyr ligger i Frøya kommune i Sør-Trøndelag. Frøya kommune består av mange øyer med både aktive og fraflyttede fiskevær. Sularevet utenfor Frøya har en av verdens største forekomster av kaldevannskorallrev. Froan naturreservat og landskapsvernområde ble opprettet i 1979 og omfatter 400 km² fra Vingleia fyr i sørvest til Halten i nordøst. Det er det største sammenhengende havområdet som er fredet som naturreservat i Norge.

Nærmeste flyplass er Værnes lufthavn i Trondheim. Det er også mulig å fly til Kvernberget lufthavn i Kristiansund og ta den flotte kystriksveien nordover. Utover øyene mot Vingleia er det i dag broer og tunneller. Men fra Frøya må du ta ferge til Mausund og leie båt for den siste biten ut til fyret i havgapet.

Mausund har rundt 200 fastboende. Her finnes dagligvare, fiskemottak og skole.

Vingleia fyr har vært fraflyttet siden 1985.

Widerøe flyr deg til Trondheim

For mer info se wideroe.no

Widerøe er Norges eldste flyselskap med over 3700 engasjerte medarbeidere. Widerøe AS består av datterselskapene Widerøe's Flyveselskap AS, Widerøe Ground Handling AS, Widerøe Zero AS, Widerøe Property AS og Widerøe Asset AS.

I Distrikts-Norge er Widerøes flyvninger av stor betydning for både næringsliv, helsevesen, utdanning, reiseliv og kultur, og fungerer som distriktenes kollektivtransport. Widerøe's Flyveselskap flyr på anbud for

Samferdselsdepartementet, i tillegg til egne kommersielle ruter. Selskapet utfører også tekniske tjenester på fem ulike lokasjoner i landet. Widerøe Ground Handling håndterer bakketjenester på 41 lufthavner i Norge.

Widerøe AS er et heleid datterselskap i Norwegiankonsernet.

Kontaktpersoner

Widerøe pressevakt

Pressekontakt
Pressehenvendelser
presse@wideroe.no
+47 989 01 500

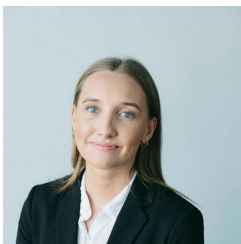
Silje Brandvoll

Pressekontakt
Direktør for Kommunikasjon og Samfunnskontakt
Silje.Brandvoll@wideroe.no
+47 98 90 10 03

Catharina Solli

Pressekontakt
Kommunikasjonssjef
Catharina.Solli@wideroe.no
+47 98 90 15 06

Lina Lindegaard Carlsen

Pressekontakt
Kommunikasjonsrådgiver
llc@wideroe.no
+47 45 23 20 51

Satha Sritharan

Pressekontakt

Kommunikasjonsrådgiver

satha@wideroe.no

+47 99 89 89 99